

Timo Koponen
FT, LL, Erikoistuva lääkäri
KYS
timo.koponen[a]kuh.fi

Ei minusta edes pitänyt tulla lääkäri

Kollegani toi esille eräänä päivänä, että sinullahan olisi varmaan paljon asiaa Erikoistuvan elämää -palstalle. Ensimmäinen ajatus oli, että minulla? Pitäisikö kirjoittaa SOTE:sta, uudistuvasta erikoislääkärikoulutuksesta vai päivätyöstä? Peruskoulun aikana haaveilin useista eri ammateista (mm. lentäjä), mutta lääkäri ei ollut niiden joukossa. Ainoat kontaktit alaan oli terveyskeskuksessa potilaana. Peruskoulussa ja lukiossa tietojenkäsittelytiede ja ohjelmistot kiinnostivat johtaen yliopisto-opintoihin ja väitöskirjaan saakka. Mutta mikä muuttui sitten? Yliopistolla työskennellessäni osallistuin myös leikkaussalissa käytettävän ohjelmiston suunnitteluun. Olin sairaana, kun ryhmämme kiersi sairaalan yksiköitä. Sairauspäiviltä jäi mieleen vain ajatus, että ventilaattori ja sydän-keuhkokone leikkaussalissa jäivät näkemättä. Motivaatio nähdä nuo laitteet oli vahva, kun päivätyön ja väitöskirjan viimeistelyn ohella ryhdyin lukemaan pääsykokeisiin. Opiskelujen aikana paria lukuun ottamatta jokainen menossa oleva kurssi vaikutti tulevaisuuden erikoisalalta. Toisaalta syy pääsykoekirjan ostamiseen tuli ajoittain mieleen. Erikoisalani tulisi olemaan anesthesiologia ja tehohoito.

Erikoistumisen aikana on ollut selvä suunnitelma keskussairaalapalveluista, jolloin pääsisi tutustumaan tuohon näkemättä jääneeseen ventilaattoriin. Yliopistosairaaloista KYS tarjoaa jokaiselle erikoistujalle opetusta sydän- ja thoraxkirurgisesta anesthesiologiasta, johon kuuluvat myös perfuusiossa tehtävät sydäntoimenpiteet. Tuon jakson aikana pääsi tutustumaan sydän-keuhkokoneeseen. Noihin laitteisiin tutustumisen jälkeen ja erikoistumisen lähestyessä loppupuoltaan takaraivossa pyöri ajatus: ”Entä valmistumisen jälkeen?” Tulisiko aloittaa jonkin erityispeätevyuden kouluttautuminen vai ei. Pitäisikö nyt viimeistään aloittaa väitöskirjan tekeminen? Tulisiko valinnat tehdä työllisyysnäkömiä, kiinnostuksen, koulutuspaikan vai minkä perusteella? Ensihoidossa voisi päästä

lähimmäksi peruskoulun aikaista haaveammattia, lentäjää. Toisaalta toistuvasti kysytään: ”Oletko ajatellut yhdistää kaksi koulutustasi?”

Työuran ja kouluttautumisen ohella elämässä on myös muita asioita. Nämä asiat muistuttelevat olemassaolostaan erilaisin tavoin. Se tapahtuu useimmiten kysymysten muodossa, kuten pelataanko UNO:a, miksi aina on ruuaksi lasagnea, tai eihän vielä ole nukkuma-aika. Jotkin rutiinista poikkeavat tapahtumat jäävät kuitenkin paremmin muistiin. Kerran päivystyksen jälkeen lapsia päiväkodista hakiessa satuin nukahtamaan päiväkodin tuulikaappiin. Sain päiväkodin hoitajalta sympaattisen ohjeen: ”Josko menisit kotiin nukkumaan ja hakisit lapset vasta iltapäivällä”. Myöskin lapset

Kerran päivystyksen jälkeen lapsia päiväkodista hakiessa satuin nukahtamaan päiväkodin tuulikaappiin.

ovat saaneet osansa opiskelun aikaisesta lukemisesta. Kysyttyäni 3-vuotiaalta lapselta joko anti-histamiini auttaa allergisen ihottuman kutinaan, sain vastaukseksi: ”Iskä ei tietenkään vielä, se ei ole imeytynyt vielä ohutsuolesta!”. Pikaisen kyselyn perusteella ei jälkikasvustakaan pitäisi tulla lääkäreitä vaan yrittäjiä, roska-auton kuljettajia ja partureita. Lopulta minusta tuli kuitenkin lääkäri ja tulisi vieläpä anesthesialääkäri. ■